

La clau

És una de les cançons de la nostra vida. (*I can't get no Satisfaction*, el tema que va convertir els Rolling Stones en la banda de rock més gran de tots els temps, va néixer el juny de 1965, fa exactament cinquanta anys. La història d'aquest títol conté tots els elements de la llegenda. El riff -cinc notes que molt pocs en aquest planeta poden sentir sense moure el cap- se li va acudir a **Keith Richards** mentre dormia en un hotel de Clearwater (Florida) el 5 de maig de 1965 a la nit. Es va despertar, va connectar una gravadora i va tocar aquella introducció amb la seva guitarra fins que es va quedar adormit. L'endemà va sentir la cinta. Deu minuts de guitarreig i 40 de roncs. Però l'hi va fer sentir a **Mick**

50 anys de 'Satisfaction'

JUANCHO Dumall
DIRECTOR
ADJUNT

Jagger, que hi va posar la lletra d'una tirada: *No puc aconseguir, satisfacció*, inici que, dit sigui de passada, coincidí amb un vers d'un tema de **Chuck Berry**.

Satisfaction es va gravar a Chicago uns dies després. Però va ser un intent fallit. A la segona, als estudis RCA de Hollywood Boulevard de Los Angeles, els astres es van alinear. **Charlie Watts** hi va donar un ritme més accelerat, l'enginyer de so **Dave Hassinger** va fer gravar a **Richards** l'esclat de la cançó amb un pedal fuzz que va donar al *bang-bang* de l'arrencada un so metàl·lic únic i **Jack Nitzsche** hi va afegir la pandeleta. Resultat, una cançó perfecta que es va col·locar en el número u en vendes a mig món.

Jagger va dir anys després que *Satisfaction* recollia «l'esperit del seu temps». I, efectivament, el monòleg d'un jove assetjat per la publicitat i a qui la societat de consum no aconsueix donar la satisfacció expres-

sava tota la rebel·lia gamberra del rock dels anys 60.

Popeye el mari

El que és increïble és que cinquanta anys i moltes gires després *Satisfaction* segueixi sent un fix en els concerts dels Stones. I que quan la guitarra de **Richards** dona el senyal de sortida, els estadis se segueixen encenent. Ells deuen estar cansats de tocar-la (el desaparegut **Brian Jones** contrapuntejava el tema en els concerts amb la melodia de *Popeye el marino soy*), però els fans no paren de corejar la tornada, segurament perquè senten que encara no aconseguen la satisfacció.

@JuanchoDumall

La roda

¿I en quina ciutat sóc?

Vaig arribar ahir a la nit, tard i cansat. Crec que sóc al Hilton. O en un Sheraton, un Meliá o un Marriott... Em desperto en una preciosa habitació d'acurat disseny amb un toc *chic*. Premo un botó i obro la cortina. Es veuen els edificis del davant, elegants murs cortina en vidre i acer. Em dutxo amb gel i crema hidratant de Kiehl's i baixo a esmorzar. Hi ha bufet continental i americà: ous, embotits, sucs, fruites i cafè Nespresso. I una secció ecològica amb saludables productes locals. Al lobby m'informo sobre què puc visitar. Faig un cop d'ull al *Vogue* i a l'*AD*. I sobretot al *Monocle* i al *Time Out*. Surto a passejar i veig pel carrer els models recents llançats per Volkswagen, Mercedes, Seat, BMW, Honda... Vaig de compres i m'entretinc a Apple, Zara, H&M, Mango, Sephora... I a la tarda em passejo per les botigues de luxe, Louis Vuitton, Chanel, Loewe, Swarovski... Com que tinc gana, dino en un restaurant internacio-

Em desperto en una preciosa habitació. Crec ser en un Hilton. O en un Sheraton. O en un Meliá...

nal. A la nit busco un Pizza Hut o un McDonald's, però al final entro en un bar de tapes. L'endemà visito el barri antic de la ciutat, està abarrotat de gent estrangera. Descanso a la terrassa d'un parc i prenc un cafè a Starbucks i després un gelat a Häagen-Dazs. Avui toca anar de museus; en el d'art hi ha una retrospectiva, des de l'impressionisme fins a l'abstracció, amb obres de diferent procedència mundial. Al Museu d'Art Modern veig peces conegudes de **Kou-nellis** i **Tàpies**, i les últimes de **Jeff Koons**. Deixo pendent la visita al Museu de la Ciència i d'Història Natural.

Al cine fan *Birdman*, la nova *Mad Max* i la primera d'**Ethan Co-hen**. Però potser millor aniré a algun concert, avui toquen **Nick Cave** i **Lenny Kravitz**. Una altra opció seria anar al fabulós i únic Cirque du Soleil...

M'ho estic passant molt bé, però, ¿en quina dimonis de ciutat sóc?

(Per a Vinçon amb afecte). ≡

ELS DIJOUS, ECONOMIA

Una altra manera de veure les pensions

Seria bo estudiar formes per poder invertir els nostres estalvis en el que vulguem i quan ho desitgem

ANTONIO Argandoña

¿Què passarà ara?, em deia fa uns dies un amic arran dels resultats de les eleccions municipals. Li vaig contestar que tot canvi es pot veure com una amenaça o com una oportunitat. I com que sóc optimista, no per naturalesa sinó perquè sempre he tingut motius per confiar en les persones, li vaig dir que esperava que tots descobrim el que en els canvis que s'acosten hi ha d'oportunitat. No és fàcil, ja ho sé. Estem en una societat individualista, en què les meves preferències són meves, són el que jo vull, en aquestes hi ha els meus somnis i les meves ambicions, de manera que el que espero dels altres és que m'ajudin a complir-los o, almenys, que no s'interposin en el meu camí. I, és clar, quan resulta que els seus interessos s'enfronten als meus, el canvi es presenta com una amenaça.

Però potser hauríem de veure-ho com una oportunitat. Això m'obligarà a recapacitar sobre les meves preferències, perquè puc i he de tenir en compte els altres. I a mirar d'entendre el que els altres volen, perquè pot ser legítim i perquè, en tot cas, he de tenir-ho en compte si vull que la convivència sigui un mitjà perquè tots prosperem.

Perdó pel rotllo filosòfic, però m'ha semblat oportú proposar-ho perquè, quan els canvis s'acosten, és més urgent el diàleg, la reflexió

compartida. «Això em convé» no sol ser un argument sòlid, i tampoc ho és «això s'ha fet sempre així», com no ho és «com que això s'ha fet així, s'ha de canviar». El diàleg ha d'estar basat en idees, en dades, si en tenim; els sentiments i les emocions són rellevants, però no solen ser la guia adequada.

I com que ja està bé de rotllo filosòfic, passo a dir el que volia dir quan em vaig proposar escriure sobre les pensions: si anem cap a un canvi en moltes coses, potser hem de repensar les pensions. La nostra vida laboral comença a partir dels 18 anys o més, i consta d'una sèrie d'anys per fer coses -comprar una casa, muntar una família, acumular un patrimoni...- i altres anys en què farem menys coses i, potser, perdrem almenys una part de la nostra independència econòmica.

LA PENSÍO és la manera que tenim de traslladar part dels nostres ingressos de l'etapa productiva a la tercera edat. Això és clar en la pensió privada, però també en la pública: en els anys de vida activa aportem els impostos i les cotitzacions perquè la Seguretat Social ens pagui la futura pensió. A mi m'agrada creure que sóc el responsable de la meua vida, de tota, i que procurar-me una pensió forma part de la meua responsabilitat sobre la meua vida, que comparteixo

LEONARD BEARD

La jubilació hauria de ser considerada com un dret i no com una obligació

amb una companyia d'assegurances, en un cas, i amb la Seguretat Social, en un altre. Bé, doncs encara que el lector consideri que aquesta responsabilitat no és meua, em sembla que podem acordar que jo apor- to en uns anys una part dels meus ingressos per utilitzar-los més endavant. I com que els recursos, privats o públics, són limitats, és lògic que jo tingui dret a un cert control de la meua pensió.

Sobre aquesta premissa, m'agradaria que la nostra societat ho discutís ara, quan estem en època de canvi. Em sembla que seria bo considerar que la jubilació és un dret, no una obligació. És clar que

pot haver-hi arguments perquè deixem la nostra plaça als joves, però em sembla que això oculta la verdadera naturalesa del problema de la desocupació: la culpa no és dels vells, que no volem marxar, sinó de tota la societat, que no ha sabut, o no ha volgut, afrontar el problema.

I si la pensió és una forma de guardar els meus ingressos per al futur, aquests fons són meus, ¿no? Per tant, seria bo estudiar formes perquè el meu estalvi, tant si és privat com si es canalitza per la Seguretat Social, vagi amb mi allà on jo vagi, i que jo pugui utilitzar-lo per al que vulgui i quan vulgui. Altres països ho fan i l'experiència és bona. I, és clar, la pensió ha de poder ser compatible amb altres ingressos: no hi ha per què condemnar el retirat a la inactivitat o, pitjor encara, a l'economia submergida.

ÉS CLAR QUE hi ha gent que no tindrà una pensió decent, perquè no va poder acumular prou drets en els seus anys de vida activa, o perquè les seves necessitats futures són molt altes, per exemple per deficiències de salut. Bé, però tenim recursos per afrontar-ho: la pensió contributiva, la generada en la vida activa, es pot complementar amb altres ingressos. La solidaritat no té per què anar lligada al sistema de pensions públiques. Tot això només és un exemple de com el canvi pot arribar al món de les pensions. No és una cosa secundària: hi ha el tractament digne de moltes persones. S'han de fer bé els números, és clar. I planejar una transició viable. Però és possible. ≡

Professor del IESE.